

CALIU

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies de la FEG

3ª Època, núm. 62 Novembre 2021

Visitant la muralla d'Hostalric. Foto: Josep Suárez

Activitats

Editorial Pàg. 2

Descoberta de tardor:
Hostalric Pàg. 3

Records confosos

L'Agrupament Mare de Déu de
Montserrat Pàg. 9

Ara fa 20 anys... Pàg. 13

Notícies

Premis Jaume Ciurana Pàg. 15

Agenda / Avisos Pàg. 16

Editorial

Aquest és el darrer CALIU que rebreu aquest any. Un any que no ens ha portat gaires alegries i ens ha mantingut en els nivells d'incertesa que havia produït la pandèmia i havien caracteritzat el seu predecessor. La vacunació ha permès millorar les estadístiques i estabilitzar les corbes de contagi i dels internats a les UCIs. Això ha permès que poc a poc anéssim recuperant l'activitat laboral i el moviment de persones, la qual cosa ha portat també a una reactivació d'aspectes tals com la cultura, l'esport, el turisme,...

Nosaltres no podíem quedar al marge i, tal com ja vàreu veure a l'anterior CALIU, hem reprès les nostres activitats, sorpresos agradablement per les assistències.

Els dubtes sobre l'interès per recuperar les trobades varen quedar esborrats ben aviat i no podem negar que ens va alegrar molt la retrobada amb els vells companys i companyes.

Amb aquest esperit rejuvenit (per què no?) continuem al peu del canó programant les noves activitats, però recordant-vos que són molt ben vingudes les col·laboracions per donar contingut al CALIU o per promocionar alguna activitat d'interès comú. Serveixin d'exemple les memòries sobre alguns dels Agrupaments, tant actuals com antics, que ens han anat enviant diversos socis, explicant anècdotes i fets més o menys històrics que recordaven. Els ho agraiem i convidem a que ens feu arribar els vostres records. No cal que siguin joies literàries. Si teniu fotos també son benvingudes encara que ara facin riure (o plorar) al veure com érem.

També volem destacar que ens agradaria acollir iniciatives com les del company Josep Puig (visites a Elna, la Passió de Cervera, els Premis Batista i Roca) que ens han semblat de gran interès i així ho va confirmar la bona participació de socis. Animeu-vos, ben segur que teniu moltes coses a dir.

Quan aquest CALIU arribi a les vostres mans, al vostre ordinador o mòbil, ja estarem a tocar les festes nadalenques. Voldríem que fossin també oportunitat de reflexió i de tenir present l'autèntic sentit que per al nostre poble sempre ha tingut el Nadal.

Volem ja aprofitar per traslladar-vos els millors desitjos per proper any. No li costarà gaire millorar les prestacions de l'actual

ques

Felices Festes i Bon Any!

Dibuix: Roser Busquets

Descoberta de tardor: Hostalric (La Selva) (21-10-2021)

Text: Carles Montoriol

Fotos: Josep Suárez

Declarada Bé d'Interès Nacional, la vila d'Hostalric conserva un dels llegats monumentals més notables de l'època medieval catalana i està presidida per l'imponent fortalesa militar d'època moderna.

Una estona abans de tres quarts d'onze, hora convinguda de la trobada, ens anem reunint a la part alta de l'aparcament "Les Escoltes". Quan hi som tots anem cap al davant de la cisterna, on ens acull la guia, la **Carolín** és alemanya, però en un català molt correcte es presenta, ens diu que viu a Massanes i ens fa la introducció de la visita de manera molt entenedora.

Comencem la visita entrant a la cisterna, veiem l'interior i per un passadís amb una escala accedim al fossat del castell on segueix l'explicació.

Part del grup al fossat de la Fortalesa.

Els orígens

Hostalric va ser a l'antiguitat zona de pas obligatori en la ruta nord- sud i pas natural entre Barcelona i Girona. En unes prospeccions al turó del castell es van trobar restes del període ibèric. En època romana passava per aquest indret una bifurcació interior de la Via Augusta, i es van trobar restes d'aquesta via quan es va construir la carretera a Sant Hilari.

La població d'Hostalric sembla que va tenir el seu origen en un hostal documentat des del segle XI , al lloc dit "Onota", al peu de l'anomenat camí de França (antiga via romana). El topònim és aglutinació d' "hostal" i "ric". La primera referència documental clara d'Hostalric és del 1106, i en ella Guerau Ponç, vescomte de Cabrera va jurar fidelitat a Ramon Berenguer III de Barcelona.

El Castell

Situat sobre un antic volcà, l'antic castell medieval dels vescomtes de Cabrera mantenia el control sobre el Camí Ral, a mitja distància entre Barcelona i Girona. A partir del segle XVII és començar a adaptar a les noves estratègies de defensa. És per això que, tot i que actualment en trobem amb una fortalesa, popularment es coneix com el Castell d'Hostalric. Durant la guerra dels Segadors es van començar a modernitzar les fortificacions de la vila amb terraplens de terra i feixines que protegien el castell i les muralles medievals. La construcció es va fer amb la pròpia pedra basàltica del lloc. Amb notable rellevància històrica a la Guerra del Francès, fou una de les últimes places que abandonaren els francesos a l'estat espanyol.

Situats al fossat, ens explica que el revellí que podem veure al davant, és una estructura de fortificació que defensava el fossat mitjançant els canons col·locats a les seves canoneres. Per accedir en aquest espai hi ha una caponera o camí espitllerat. També des del baluard major, hi havia les troneres que apuntaven al fossat. Seguint el recorregut, pugem unes escales fins el pont –abans llevadís- que dona accés al "Portal de Carros". A l'entrada ens fa una petita explicació i ens comunica que malauradament no podem veure l'audiovisual perquè no funciona, ens demana disculpes. Tot seguit entrem al cos de guàrdia on s'hi ubica el punt d'informació i el Centre d'interpretació. Ens fa una explicació a la part del davant i la segona, a la part del fons on hi ha la maqueta interactiva.

Contemplant la maqueta.

El pont del **Portal de Carros** en els seus orígens tenia un tram llevadís i permetia l'accés al trànsit rodat. La defensa del pont es feia per les espitlleres situades a cada costat de la porta. El fossat va ser obert a la roca viva i envolta el castell en dues terceres parts, era sec i l'aigua que podia caure era conduïda a la cisterna.

L'edifici del **cos de guàrdia** estava destinat a diferents usos. La nau posterior es va fer servir com a polvorí provisional i la part més propera al portal de carros, dividit en dues plantes era el cos de guàrdia i servia per allotjar la tropa.

Escoltant les explicacions de la guia.

Seguim el recorregut passant pel baluard de Santa Tecla cap al baluard de Santa Bàrbara on ens fa l'explicació i podem veure precioses vistes del paisatge amb les tonalitats de la tardor i la garita de vigilància, construcció típica de les fortificacions modernes i situada a la punta del baluard. Tot seguit veiem els polvorins. El polvorí principal tenia capacitat per a 25 tones de pólvora. A l'interior tampoc vam poder veure l'audiovisual sobre els projectils de l'època. Anem cap a la "galeria a prova de bomba" i fins el cavaller.

La Galeria a prova de bomba garantia el pas a cobert. S'hi va ubicar la fleca i l'hospital i també s'hi va refugiar la tropa durant els setges. A la guerra del francès s'hi van refugiar fins a 1500 persones.

El Cavaller, a la part més alta de la fortalesa, amb el pati d'armes ocupa l'espai de l'antic castell dels Cabrera. Hi havien les casernes dels oficials, l'habitatge del governador i magatzems. Sota aquest espai hi ha la cisterna més gran del castell.

El Baluard Major o de Sant Francesc de Paula, era el mes gran de la fortalesa, ara però està en gran part enderrocat. Era una obra imponent i de les mes resistents de l'època.

Des de sobre el Baluard Major, tot rebent les darreres explicacions de la guia, contemplem les muralles, les torres, la vila d'Hostalric, que visitarem a la tarda i el paisatge envoltant. En acomiadem de la guia i anem baixant del castell.

Les darreres explicacions del matí, al costat de la Torre del Rellotge.

Després d'una estoneta lliure anem cap al restaurant i després d'algun dubte si terrassa o interior, dinem, xerrem, posem, ens reconfortem, a la terrassa del **restaurant 5.16**, a la zona esportiva d'Hostalric.

Havent dinat, en Joan i la Núria en informen de les properes activitats i tot seguit anem cap a l'aparcament de la Torre dels Frares d'Hostalric, al barri del Raval, on ens espera la Maribel que ens guiarà el recorregut de la tarda i en fa la introducció de la visita.

Pugem a la La Torre dels Frares, i a dalt, tot contemplant tota la vila murallada, i fent moltes fotos, la guia ens fa la pertinent explicació. La Torre dels Frares ha estat molt ben restaurada i rehabilitada de manera que es veu clar la part original i la reconstruïda. Hi ha ascensor per pujar a dalt de tot, també escala i en una planta intermèdia uns plafons expliquen la història d'Hostalric i la vinculació als Cabrera. També l'arbre generacional dels vescomtes de Cabrera.

Seguim la visita per l'exterior de les muralles, on es pot veure el resultat de la darrera restauració, així com l'enderroc dels garatges que s'havien construït darrerament enganxats a la base.

Per una obertura de la muralla i un corraló passem al carrer Major i gairebé únic d'Hostalric. En una de les cases hi ha una rajola "Capitan" que indica que havia estat habitada per un capità de l'exèrcit. Per manca d'espai a dalt la fortalesa alguns oficials van haver de residir al poble.

Ocupació francesa

Durant la guerra de la independència (1808-1814), Hostalric va tenir un paper brillant, tant donant suport a l'entrada de queviures durant el setge de Girona com destorbant el pas de les tropes enemigues. Per això els francesos van voler prendre la vila. El 7 de novembre del 1809 la vila va ser **saquejada i incendiada** pels francesos. La fortalesa va resistir fins que després de quatre mesos de setge i 4000 bombes caigudes, el 12 de maig, el coronel Estrada amb 1200 combatents que estaven en condicions d'agafar les armes, van aconseguir obrir-se pas entre l'enemic i fugir. L'endemà l'oficial que va quedar al càrrec de la Fortalesa va lliurar la plaça als francesos.

Degut a la destrucció de gairebé tot el poble no queden cases gaire velles.

Pel casal que ocupava un antic habitatge, habilitat per a la visita, veiem la planta d'una casa i podem accedir a la muralla, sempre amb el guiatge de la Maribel. Caminant per dalt la muralla passem de la " Torre de l'Ararà o de l'Homenatge" -de les més altes amb 22 m d'altura-, on es pot pujar per una escala de cargol, a la de Barcelona, accedint a la part alta d'Hostalric, mes amunt de l'església, -que no deixen visitar l'interior per un robatori recent-. En un replà contemplem els dos grans i espectaculars mural pintats per Joan Carles Osuna del taller l'Art de Sant Martí" d'Hostalric i marit de la guia,. Un dedicat a Hostalric i l'altre reflecteix la concessió del rei Jaume I al vescomte Guerau de Cabrera del privilegi de poder fer el Mercat dels dimarts a la vila d'Hostalric.

Asseguts davant l'església tancada.

Les Muralles

L'origen de l'estructura defensiva que veiem és entre el segle XIII i XIV. Es conserven 600 m. de les muralles amb 8 torres. "El portal de les Hortes" és l'únic que s'ha conservat en estat original. El Camí de Ronda permetia resseguir tot el recinte emmurallat i comunicava les torres. Resguardava els soldats de l'atac enemic i podien disparar sense perill. Edificacions posteriors sobre la muralla van provocar la desaparició de la major part del recorregut. Actualment es pot passar de la Torre de Tuies Negra a la de Barcelona.

Baixem uns metres fins la "Cova del Relliguer" que excavada a la roca, té un recorregut de 26 m i baixa fins a 6 m. de profunditat, per un corredor en ziga-zaga fins a dues cambres que podien servir tant com a magatzem, celler o com per a refugi en moments conflictius de la família de la casa que hi havia en aquest punt. Segons la llegenda hauria estat amagatall de la comunitat jueva. Baixem cap a la plaça de la Vila on hi ha el monument a Hostalric amb motiu de ser ciutat gegantera el 2009, es tracta d'una font amb les escultures dels gegants d'Hostalric amb el gegantó de Mn.Xifrà. Acabem la descoberta anant cap al punt d'inici de la visita de la vila i acomiadant-nos de la Maribel i de tots els companys.

Un gran agraïment a la Núria i en Ramón per la perfecta organització d'aquesta descoberta de tardor i al Joan per la seva tasca al capdavant de la colla ☑

Una altra imatge del grup durant la visita.

L'Agrupament Mare de Déu de Montserrat

Text i fotos: Jordi Costa i Mosella

L'Agrupament data del 1930 quan Mn. Antoni Batlle era organista de la Parròquia de Jesús de Gràcia i havia format un cor amb els nois que participaven de les activitats parroquials.

Va ser el primer agrupament confessional de l'escoltisme català i estava vinculat a la Germanor de Minyons de Muntanya.

Les dates exactes d'aquesta història se m'escapen una mica, vaig entrar a l'agrupament el 1947 i m'atreien més les activitats i els companys de la patrulla que la història amb les seves vicissituds, que vaig anar coneixent de mica en mica.

Us puc explicar que el 1927 va fundar la Germanor de Minyons de Muntanya, que el 1932 es va constituir la Germanor de Noies Guies.

També existien els Boy Scouts de Catalunya que es van fusionar el 1933 amb la Germanor de Minyons de Muntanya.

Si bé el mètode era el mateix tenien alguns punts de vista diferents que em sembla que s'escapen d'aquest relat.

De fet hi havia tres estils que crec que encara perduren i creen algunes tensions: Boy Scouts de Catalunya, l'agrupament cap davanter és el Roland Philips, la Germanor de Minyons de Muntanya amb l'agrupament Rafael de Casanoves i dintre d'aquests els confessionals amb l'agrupament Mare de Déu de Montserrat.

Dels agrupaments femenins destacaven el Joan Maragall fundat el 1931 i el Congesta, confessional, fundat el 1932.

Dintre de la numeració que és va establir el Mare de Déu de Montserrat era el B-4.

La vida de l'agrupament era activa malgrat les vicissituds pròpies de la guerra 1936-39 i la derrota dels republicans.

Així el 1936 l'agrupament es troba al carrer de la Diputació que elements de la FAI es cuiden de destrossar.

El 16 de juliol del 1936 es troben a la Pica d'Estats, faceta prou explicada en el Monogràfic 1, amb totes les aventures de Mn. Batlle i dels nois que anaven amb ell.

El 1939 reprenen les activitats, evidentment en la clandestinitat, i es col·loquen en un local dels germans Cirera al carrer de Septimània que destrossen grups franquistes.

Després passen al carrer de Calaf en un local que li cedeixen les directores del Col·legi Santa Florentina del carrer de Muntaner. És en aquest local que vaig entrar jo a l'escoltisme, el 1947, presentat per dos companys de classe a qui sempre més els he quedat agraït. Va ser llavors que vaig començar a conèixer la colla Soliguer: en Jordi Galí, J. Vilanova, Clos, J. Casanovas, els germans Martorell i més que no recordo però si recordo l'atenció que dedicava Mossèn a les seves opinions.

Va ser l'any 1948 quan va morir assassinat a Jerusalem el comte Bernadotte, de la família reial sueca i vinculat a l'escoltisme, quan era mediador de la ONU a Palestina.

Recordo que Mossèn va dir una missa a la capella de l'Esperança amb l'assistència del Cònsol suec a Barcelona amb l'assistència de nois de l'agrupament.

Tots els agrupaments busquen empara legal en alguna entitat constituïda, ja siguin centres excursionistes, associacions varies o les parròquies que és la solució més fàcil pels agrupaments confessionals.

Tornant al Mare de Déu de Montserrat l'èxode no s'acaba i el 1949 faig la Promesa Escolta ja al carrer dels Arcs, al Casal de Montserrat que els benedictins han inaugurant a Barcelona. En aquell moment feia de Cap d'Agrupament en "Boto" que en realitat es deia Rodríguez, és el que deia que fins que tots els catalans no es diguessin ...ez Catalunya no seria independent.

Promesa escolta. Granera, 1957

Comença l'època de la gran florida de l'escoltisme, especialment els confessionals. El nostre agrupament va arribar a tenir 5 Seccions i 2 o 3 Estols i un Clan nombrosíssim. Fins hi tot hi havia llista d'espera.

Abans d'aquesta etapa però, devia fer de Cap d'Agrupament l'Eladi Homs que ho va ser forces anys, en Josep Casanovas era cap de secció mentre que en Jordi Galí era el cap de Clan.

Retornant a la gran florida, que en dic jo, eren els pares que portaven els seus fills a l'escoltisme ja que no hi havia gaires recursos per poder tenir una educació en el lleure sana, de confiança i catalana.

De fet aquesta situació no era recomanada per BP ja que la gràcia de l'educació començava per ser els nois els que volien venir a l'escoltisme atrets per les meravelles que podien explicar els seus companys. Però l'escoltisme s'adapta a cada país segons la seva manera de fer. Per exemple els agrupaments són un necessitat a Catalunya com a defensa de la persecució i la necessitat de camuflatge i són verdaderes unitats verticals però, a França no existeixen amb aquest format.

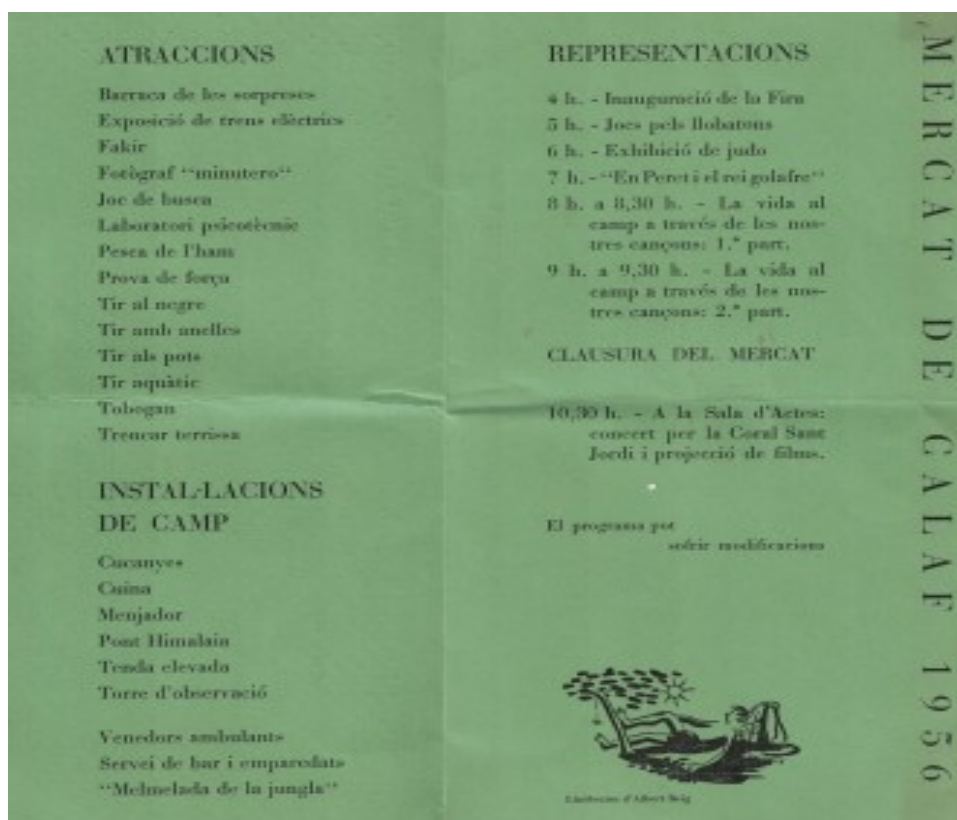

Fent l'altar. Coll d'Ordino (Andorra), 1956

És l'època de les grans idees com els campaments d'estiu a Andorra que afegien un regust d'aventura; em fan venir a la memòria l'amic i venerable Llorenç Satorres imprescindible en tants moments i que va ser durant molts anys el responsable del servei d'ordre a les misses conventuals de Montserrat i encara grans idees com els famosos Mercats de Calaf que va ser una pensada genial on els minyons feien instal·lacions, jocs per a tothom, berenars, representacions teatrals i que va arribar a ser model pels altres agrupaments. Els mercats de Calaf em fan pensar amb tot el meu respecte i admiració amb en Josep Sans, ànima dels Mercats de Calaf.

Primer Mercat de Calaf (1955).
Les Pitonisses

Mossèn Batlle va morir l'any 1955 amb un enterrament excepcional. L'església plena i també plenes les places del Pi i de Sant Josep Oriol i tots els carrers adjacents: Petritxol, de la Palla, etc.

La capella ardent havia estat al Casal de Montserrat.

Mossèn Batlle acabava de ser nomenat Consiliari General pel Bisbe Dr. Modrego. Només dic això per explicar el bon moment que passava l'escoltisme i el sofriment que hagués tingut Mn. en els fets que ara explicaré però abans vull recordar el telegrama que l'Abat de Montserrat Aureli Ma. Escarré va enviar el dia de la seva mort: *"home consagrat nostra joventut amb heroica abnegació fins quasi martiri"*.

Però... el 22 de desembre del 1963 un escamot de la falange va incendiar el Casal de Montserrat especialment les seccions escoltes que van haver de tornar a buscar-se local.

Aquest fet surt prou explicat al Monogràfic 5, us estalviaré de rellegir tot el fet ja prou conegut.

El nou local serà al carrer de la Porta Ferrissa, un principal molt gran on hi devien estar uns dos anys. La història continua perquè un nou trasllat obligat els porta al carrer dels Mercaders en una casa on l'Ajuntament l'habilita per cau de diverses entitats.

Aquí hi ha un fet que ja no vaig seguir directament: l'Agrupament es desdobla, un es dirà Mossèn Batlle i crec que es va quedar al carrer dels Mercaders i l'altre amb el mateix nom de Mare de Déu de Montserrat va ser acollit a la Parròquia de la Bonanova.

Em sap greu no haver estat més precís en el meu relat, cosa que espero que em perdonareu, d'una cosa si que us puc dir amb tota seguretat i és que l'escoltisme i amb ell Mn. Batlle a més de fer-me passar estones de molt de goig i aclarir-me l'enteniment m'han ajudat molt a ser l'homenet que he aconseguit ser

Camp d'estiu a Segudet (Andorra)(1957)

Ara fa 20 anys... L'exercici de la catalanitat

Text: Josep-Maria Font i Gillué

Foto: Treta de l'opuscle commemoratiu

El dia 30 de novembre haurà fet 20 anys que l'Ajuntament de Terrassa imposà la Medalla d'Honor de la Ciutat a Anna Santamaria i Tusell, esposa que fou de Joan Prunés i Torredemer consoci nostre, cap de l'AE Mn. Homs i del Clan Sagrada Família de Terrassa. La seva filla Montserrat Prunés i Santamaria, fou també cap de l'AE Moixeró, nom que adoptà l'antic AE Sagrada Família vinculat a la Parròquia del Sant Esperit, d'aquí el canvi de nom per no confondre la ciutadania ja que a Terrassa hi ha la Parròquia de la Sagrada Família i sovint el nom comportava confusions sobre la seva ubicació i pertinença. Hem considerat adient en aquest aniversari de la concessió de la medalla, reproduir l'article de Josep-Maria Font i Gillué, consoci nostre, que va ser publicat a l'opuscle commemoratiu editat per l'Ajuntament terrassenc.

El Ple de l'Ajuntament de Terrassa ha atès la petició de diverses entitats cíviques i ha concedit la Medalla de la Ciutat a Anna Santamaria i Tusell. No podem més que congratular-nos d'aquest reconeixement que de fet ja li han reconegut les entitats, entre elles Òmnium Cultural que l'abril de 2000 li va retre homenatge i demanar públicament i formal la concessió de la medalla.

Homenatjar una dona com l'Anna té el mèrit de situar-nos en el terreny de la igualtat, perquè se n'homenatgen tan poques de dones? La llarga lluita del col·lectiu femení per al seu reconeixement es va fent extensiva i ens n'hem de felicitar pel que té de just.

L'Anna, al llarg de la seva vida, ha estat una persona compromesa amb el seu país i la seva cultura. Ha estat una activista de la llengua, encara ho és avui malgrat les limitacions de la seva vellesa.

El seu compromís, com el de tants i tantes d'altres persones vol dir que ha passat molts anys pedalant amunt a la contra del règim local, nacional i estatal establert i imposat durant massa anys, un règim que actuava com a focus generador d'hegemonia mitjançant la manipulació barroera dels valors.

La lluita i el bon fer de l'Anna al costat de la d'altres ha estat positiva, si la mirem a vista d'ocell és d'aquells comportaments que expliquen perquè el país és on és i també perquè no és encara on molts voldríem que fos.

Un comportament de resistència en anys difícils de postguerra primer i de fi de règim després i tot això conjugat amb les "obligacions" de mare de família nombrosa amb uns cànons de comportament ben definits i potenciats pel franquisme.

L'abast de la seva feina és tan important com a professora de català, com a mare de família i esposa, que com a ciutadana. És aquell comportament educador que traspua catalanitat, responsabilitat, civisme i això ha fet que els qui l'han coneguda hagin copsat el seu missatge d'estima al país, un país que sempre ha somiat lliure i en català.

La rastellera d'alumnes, els seus cinc fills/es i el seu espòs Joan (amb qui compartia anhels i esperances) que malauradament ens va deixar el 1998, i aquests homenatges i reconeixements que darrerament se li fan en són la prova més fefaent.

Un bon exemple per a tots aquells i aquelles que volen ser útils al país, un país que malgrat els indubtables avenços aconseguits necessita actituds i comportaments com els de l'Anna perquè algun dia puguem dir sense reserves que son ciutadans de Catalunya, un país d'Europa.☑

*Noces d'Or amb amics (Badosa, Bueso, Cañameres, Castellsaguer, Clua, Riu, Samper...)
a Cruilles*

**Acte de lliurament del XXXIII Premi Josep Ma. Batista i Roca – Memorial
Enric Garriga Trullols**

Tindrà lloc el **dissabte dia 20 de novembre** de 2021 a **dos quarts de sis de tarda** (17:30h) a l'**Institut d'Estudis Catalans**, carrer del Carme, 47- 08001 Barcelona.

Per assistir-hi és imprescindible fer la reserva a l'IPECC amb antelació, ja que l'aforament de la sala és limitat i només s'hi podrà accedir amb invitació. (tel. 93 213 76 48; ipecc@ipecc.cat).

Premis Jaume Ciurana 2021

Text: Francesc Serra

El divendres 15 d'octubre, reunit presencialment el Jurat, vàrem acordar:

- en relació a les obres presentades "A favor de les persones", concedir:
 - el Primer Premi a "*Adolescència en transformació*" **d'Acció Escolta de Catalunya**.
 - el Segon Premi a "*ESBRAMEC! La primera fira de lleure del Moianès*" de l'**Associació Gatzara Lleure Moianès**.
 - el Tercer Premi a "*Millorem l'accés a l'educació al Senegal; construcció del Lycée de Niague*" de l'**Associació Base-A**.
- en relació a les obres dedicades "A la millora de l'entorn natural", declarar desert el Premi.

Des de la darrera renovació del Jurat les obres presentades han estat:

Any	A favor de les persones	A la millora de l'entorn natural
2018	12	1
2019	4	0
2020	3	1
2021	3	0

El febrer del 2020, d'acord amb el Responsable del Programa Civisme i Valors, Sr. Jaume Forés, es va fer una Reunió extraordinària d'aquest Jurat, amb assistència per part de MEG de Laura Benseny, Secretària General i de Montserrat Palet, Cap executiva-Gerent, per tal de revisar les bases d'aquest Premi i d'augmentar-ne la difusió entre els Agrupaments.

...

La disposició dels actuals responsables per buscar com fer atractius aquests Premis i com divulgar-los és total, com ho era també la dels anteriors. Per concretar-ho es comprometen a convocar, quan es disposi de la convocatòria dels Premis 2022, una Reunió Extraordinària d'aquest Jurat, oberta a la/es persona/es que designés MEG

<p>Desembre</p> <p>Dimarts 14</p> <p>Visita cultural: Santa Maria del Pi (Barcelona) i el vespre, Nadales al Maldà</p>	<p>Gener (En preparació)</p> <p>Dissabte 29</p> <p>Museu de Lleida Diocesà i Comarcal</p> <p><i>L'art de Sixena, salvament i espoli (I). Conferència i visites.</i></p>
<p>Febrer</p> <p>Dimecres 16</p> <p>El Palau Güell de Barcelona</p> <p>Visita guiada a l'obra d'Antoni Gaudí.</p>	<p>Març (En preparació)</p> <p>Dissabte 5</p> <p>Museu Nacional d'Art de Catalunya</p> <p><i>L'art de Sixena, salvament i espoli (II). Conferències i visita.</i></p>

Darrera hora: Acte de lliurament dels Premis Jaume Ciurana dins dels Premis de Civisme 2021

Tindrà lloc el proper dia **29 de novembre** a les **19 hores** al CCM El Born de Barcelona (plaça Comercial, núm. 12).

Qui vulgui assistir-hi haurà d'enviar, com més aviat millor, nom, cognoms i número de telèfon a Francesc Serra, a la següent adreça: serramoya@gmail.com.

CALIU

Rbla. Mossèn Jacint Verdaguer, 10
08197 Valldoreix

FUNDACIÓ
ESCOLTES I GUIES

anticsescoltes@fundacioescoltesiguies.cat
fundacioescoltesiguies.cat/antics-escoltes-i-guies/

**Antics
Escoltes
i Guies**